

EHLİYET, RUHSAT...

Umut TEZBAŞARAN

Yaşım 42 ve şimdi daha iyi anlıyorum seni...

Puslu bir geceydi. Gençtim ve meşhur Anadol'umuzu kaçırmıştım.
Ehliyetim vardı. Ama ruhsatı evde unutmuştum.
Batıkent jandarma kavşağında kaza yaptığımda
polisin bana ilk defa karşılaştığım sorduğu o soruyla karşılaşmıştım: "Ehliyet Ruhsat"

Ehliyet vardı olmasına da ruhsat yoktu.
Ruhsatı evde unuttuğum aklıma geldi.
Bir telaşla babamı evden arardım (O zamanlar cep telefonu yoktu)
Babamdan beni çok sinirlendiren cevap gelmişti
"Bu arabayı kullananın sorumluluğu. Ruhsatı unuttuysan, gelip almasını da bilirsin."

Hiç unutmuyorum;
gecenin bir yarısında yolun bir kısmını otobüsle,
bir kısmını dolmuşla, bir kısmını da oto-stopla geçerek ruhsatı evden almıştım ve
trafik polisine vermiştim.

Babama çok kızmıştım.

Çünkü o zamanlar genel müdürdü
ve bir telefonuyla durumu rahatlıkla çözebilirdi...

Lisedeydim. Psikoloji dersinden bütünlemeye
kalmıştım.
Anlamıyordum ve sorunu çözemiyordum.
Babama sordum; o da bana şu kitabın şu bölümü
sana yardımcı olabilir dışında bir şey demiyordu.
Baktım ki O'nun bana yardımcı olacağı yok;
Morgan ile tanıştım zoraki de olsa.

Babama çok kızmıştım...
Çünkü o bir anlatımıyla bu durumu rahatlıkla
çözebilirdi...

Ortaokuldaydım.

Maddi durumumuzun pek iyi olduğu söylenemez.

Çünkü evde bakıcı yok.

Orta okuldaydım. Kardeşim ise ilk okul.

Sobayı kardeşim gelmeden yakar onun ve

benim yemeğimi bir fincan su koyarak ısıtır ikimiz yerdik.

Yine o yıllarda, Muhasebe dersinden bütünlemeye kalmıştım.

Annem Maliyeciydi. Kasa borçlu iken nasıl kim neden alacaklı oluyordu.
Bilemezdim. Bana anlattı bütünlemede geçtim.
Annemi çok seviyorum; ama hala kafam basmaz muhasebeye...

İlkokuldaydım annem ve babam eklem romatizması hastalığına yakalandığım için beni
halamın yanına köye gönderdi.
Halamın anlattığına göre bir haftada okuma yazmayı sökmüşüm.
Var herhalde bu çocukta bir şey diye beni okula kaydetmişler...

5 yaşındaydım –mışım-.
Babam her baba gibi –aynı ben- oğluna gitar almış.
Ve oğlu –ben- gitarın üzerinde tepinmişim
ve babam bana bir daha gitar almamak üzere kendi kendine söz vermiş;
ta ki lise son sınıfa kadar.

Pek parlak bir öğrenci değildim.
Orta okulda sınıf tekrarım var.
Lise 1 de 9 zayıfım,
lise 2 de 7 zayıfım oldu.
Ama bu duruma bir tek aldırmayan babam vardı.
Hatta karneme bakarak
“Matematikte birinci dönem 3 ikinci dönem 5 almışsın.
Bütünlemeye kalmanın bir önemi yok. Sonuçta bir çaba var.
Bütünlemeye kalman beni ilgilendirmiyor.” demişti.
Garipsemiştim. Sonuçta bütünlemeye kaldım. Değil mi ama...

O zamanlar –ÖSS de %2 lik dilime girip de ÖYS de % 8 lik dilime girmemi herkes
garipsiyordu. Bundan bir tek mutlu babamdı.

Orta okul bitti ve olay şu noktada koştu:

Ben sınavda Balgat endüstri meslek lisesi elektrik ve elektronik bölümünü kazanmışım. O gün kayıtların olduğu gün. Arabamızla – Anadol’umuzla- Öveçlerden Çetin Emeç kavşağına ilerliyoruz. Tam yol ayrımında durdu. Bana

“Sen nerede mutlu olacağını düşünüyorsun?”

sorusunu sordu. Benim isteğim üzerine, direksiyonu sağa kırarak

Ayrancı Lisesi’nin yolunu tutarak beni oraya kaydettirdi.

Üniversite sınavı tam bir kabustu.

Ankara Üniversitesi Restorasyon ve Konservasyon Bölümünü kazandım.

Babam hiç yolumuzun üzeri değilken tarihi yerlere girer, benim görmemi sağlardı. Üçüncü yılımda, Tiyatro bölümünün sınavlarına girdiğimde ve bölümü mezun olmak üzere bıraktığımda yanımda tek kişi vardı; profesör kiliğinden daha ötede olan sevgili köy öğretmenim babam.

Diyeceğim odur ki,

bırakın çocuklarımız davranışlarının sorumluluğunu kendileri taşınsın;

–tıpkı ruhsat örneğinde olduğu gibi-

bırakın hak etmeden bir şeye kavuşmasın

- gitar örneğinde olduğu gibi-,

bırakın kararlarını kendileri versin

–tiyatro bölümü seçimindeki gibi-

bırakın ellerine geçen fırsatları kendileri tartsın

–lise örneği gibi- yapın usanmadan tekrar yapın.

Asla hazır sunmayın. Biliriz ki hazıra dağ dayanmaz. Ve siz seçilebilecek yolları onlara göstermeden asla seçim yapmasına izin vermeyin.

Son söz. Babam ölmeden önce bindiği Anadol’unu torununa hediye etti.

Şimdi torunu 6 yaşında.

Her sabah onunla dedesinin mirasına yakın bir sohbet etmeye çalışıyorum.

Barış – Baba Mc Donald’s zararlı yiyecekler satıyor değil mi?
Ben - Evet oğlum.
Barış- Onlara gitsek ve satmayın desek bizi dinlemezler değil mi?
Çünkü para kazanmak istiyorlar.
Ben - Evet oğlum.
Barış - O zaman baba benim aklıma geldi.
Şimdi ben arkadaşlarıma almayın diye söylesem,
o da arkadaşlarına söylese kimse almaz değil mi?
Ben - Evet oğlum.
Barış - Tamam o zaman baba. Onlar satamayınca para kazanamaz,
böylece yeni Mac Donald’s açamaz.
Bence diğer çocuklar için çok iyi olacak.
Ben – Neden oğlum?
Barış- Sadece, sadece annelerinin köftesini yiyecekler.
Ben – Evet oğlum...
Seni seviyorum.
Hoş geldin Barış Tezbaşaran...
Hoşça kal Ata Tezbaşaran...

Anadol’un havasından mıdır nedir...

